Ларисі Івшиній

Узяти за основу квітопад,
Відчути мерехтіння світанкове..
Садити дерева, плекати сад,
І жалитись об заповітне слово.
Почати все із чорної ріллі,
Із теплого, ще сонного насіння,
Де істини великі і малі
Чекають на весняне воскресіння.
І вірити, що завтра буде день,
Не довіряти долі перепадам,
І по дорогах болю й одкровень
Вести за руку дерева із саду.
Такі самотні випадають дні.
Такі прозріння – горді і пекучі.
І підступають душі кам’яні
І нависають гайворонням кручі.
Не треба смутку. Лускає рілля.
І це вже не мистецькі паралелі,
Ідуть полки Данила короля,
І пісня кучерявиться про Хмеля,
Возноситься державна булава,
Вертаються пророки і поети,
Історія правдива і жива –
Жива вода закладкою в газеті.
Ідуть селяни, товпляться віки.
Скородить плуг. І ще одна сторінка.
І навіть відчайдухи-козаки
Летять на поклик господині-жінки.
Хай буде День. Куються лемеші.
Лунає Слово мудре і правдиве.

Впаде зерно. І проросте в душі.
І сколихнеться українська нива.